

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE D E TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 14.375 van 12 mei 2021
in de zaak A. 233.278/XIV-38.644**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Dirk Geens
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Lange Lozanastraat 24
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN
DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 25 maart 2021, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 249.393 van 18 februari 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het dossier van de zaak is op 14 april 2021 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. De door verzoeker aangehaalde algemene beginselen van behoorlijk bestuur zijn, net als de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’, niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest, waarmee de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeksters beroep heeft verworpen tegen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Wel moet de rechter expliciet of impliciet antwoorden op elke vraag, elke exceptie, elk middel en elk verweer van de partijen.

Verzoekster laat gelden dat in het bestreden arrest geen antwoord wordt gegeven op haar argument dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing niet heeft uiteengezet waarom de in artikel 57/6/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) bedoelde beslissingstermijn van 15 werkdagen niet werd gerespecteerd.

Met de overwegingen in zijn met toepassing van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet genomen beschikking, die in het bestreden arrest worden herhaald, dat de vreemdelingenwet geen sanctie voorziet bij het overschrijden van de voornoemde beslissingstermijn, dat uit het overschrijden van die termijn geen bevoegdheidsverlies volgt en dat er evenmin uit volgt dat niet langer zou kunnen worden vastgesteld dat verzoekster afkomstig is uit een veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, § 3, van de vreemdelingenwet, en dat geen enkele wettelijke bepaling er de commissaris-generaal toe verplicht uiteen te zetten waarom de wettelijk bepaalde termijn niet kon worden gerespecteerd, wordt verzoeksters desbetreffende kritiek duidelijk beantwoord.

3. Met toepassing van artikel 57/6/1, § 1, van de vreemdelingenwet kan de commissaris-generaal in de in die bepaling vermelde gevallen “een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen”. In die gevallen geldt een beslissingstermijn van 15 werkdagen. Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet bedraagt de termijn om tegen dergelijke beslissing beroep aan te tekenen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 10 dagen, dit in plaats van de gewone beroepstermijn van 30 dagen.

De voornoemde beslissingstermijn van 15 dagen is een termijn van orde waarvan de overschrijding enkel tot gevolg heeft dat niet meer de verkorte doch de gewone beroepstermijn van 30 dagen van toepassing is.

Uit de niet betwiste gegevens van de zaak blijkt dat de aanvankelijk bestreden beslissing niet binnen een termijn van 15 dagen was genomen (hoewel de verwerende partij de toepassing had aangekondigd van artikel 57/6/1, § 1, van de vreemdelingenwet). Het gevolg hiervan is dus enkel dat verzoekster beschikte over een beroepstermijn van 30 dagen.

De *supra* in punt 2 aangehaalde motieven van het bestreden arrest zijn derhalve niet onwettig. In het licht hiervan is ook de beoordeling in het bestreden arrest niet onwettig dat niet valt in te zien welk nadeel verzoekster zou hebben geleden doordat de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming (aanzienlijk) langer heeft geduurd dan de in artikel 57/6/1, § 1, van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 15 werkdagen. Daarenboven heeft het tegen de beslissing van de verwerende partij ingestelde beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een devolutief karakter waardoor deze laatste kennis neemt van de zaak in haar geheel, zonder enig ander gevolg door het overschrijden van de meergenoemde termijn met de voor hem aangevochten beslissing dan dat de beroepstermijn 30 dagen in plaats van 10 dagen bedraagt.

4. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op twaalf mei tweeduizend eenentwintig, door:

Carlo Adams,	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams